

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/141/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3615202049
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3615202049.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členiek JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Stanislavy Mikláňkovej v právnej veci žalobcu: T. A., narodený XX.XX.XXXX, bytom K. N. M. XXX, zastúpeného advokátom JUDr. Matejom Valjentom, so sídlom Jesenského 232, Partizánske, proti žalovanému: Pohotovosť, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o určenie, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 22. októbra 2015, č. k. 4C/54/2015-66 a uzneseniu zo dňa 20. januára 2016, č. k. 4C/54/2015-76, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu zo dňa 22. októbra 2015, č. k. 4C/54/2015-66 potvrdzuje .
- II. Uznesenie okresného súdu zo dňa 20. januára 2016, č. k. 4C/54/2015-76 potvrdzuje .
- III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 87,73 eur, JUDr. Matejovi Valjentovi, advokátovi, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

I.

1. Okresný súd ako súd prvej inštancie vyhovel návrhu žalobcu a určil, že zmluva o úvere zo dňa 02.02.2011 č. 3066000778, uzavretá medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, je bezúročná a bez poplatkov. Žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 99,50 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému uložil zaplatiť na účet tamojšieho súdu súdny poplatok za návrh na začatie konania v sume 99,50 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Okresný súd konštatoval, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, pretože medzi stranami je spor v otázke charakteru zmluvy, bez ktorej nie je možné určiť výšku dlhu žalobcu. Žalobca tvrdil, že právny vzťah medzi ním a žalovaným vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a žalovaný tvrdí, že ide o právny vzťah obchodnoprávny.

3. Spornú otázku vyriešil okresný súd na základe výsledkov dokazovania v prospech žalobcu a konštatoval, že úverovou zmluvou vznikol medzi stranami spotrebiteľský právny vzťah.

4. Žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzavreli dňa 02.02.2011 zmluvu o úvere, podľa ktorej žalovaný poskytol žalobcovi 500 eur, ktorý sa ho zaviazal vrátiť zvýšený o poplatok 484 eur, spolu 984 eur v 12 mesačných splátkach po 82 eur, počnúc dňom 14.03.2011. Žalovaný ako veriteľ uzavrel zmluvu v rámci predmetu svojho podnikania. V čase uzavretia zmluvy bol žalovaný živnostníkom. V tom čase žalobca už živnosť aktívne nevykonával a uvažoval o jej zrušení, pretože sa mu v podnikaní nedarilo. Podľa údajov zo živnostenského registra ukončil živnosť k 23.06.2011, preto je nepravdepodobné, že

zmluvu o úvere uzavrel na účely podnikania. Sám žalobca vo svojej účastníckej výpovedi uviedol, že nemal peniaze na splácanie pôžičky v Slovenskej sporiteľni, pretože bol nezamestnaný. S manželkou našli leták s kontaktom na žalovaného. Povedali mu, aby prišiel v určený deň a hodinu do Partizánskeho, do budovy oproti pošte. Povedal, kto je a predložil občiansky preukaz. Priniesol aj doklad o zaplatení elektriny za jeden mesiac, ktorý od neho požadovali. Po predložení občianskeho preukazu sa ho zamestnankyňa odporcu spýtala, koľko chce. Povedal jej, že má problémy so splátkami v Slovenskej sporiteľni. On jej povedal, že chce sumu 1200 € a ona mu povedala, že toľko na prvý raz dať nemôžu, že mu dajú len 500 €. Pýtala sa ho, či je zamestnaný alebo nezamestnaný, on jej povedal, že nezamestnaný. V tom čase nebol evidovaný ako nezamestnaný, lebo mal evidovanú živnosť, robil na stavbe v elektrárňach. Hovoril, že má živnosť, ale že nie je zamestnaný, že im to nejde, že sa ide odhlásiť zo živnosti, čo aj na budúci mesiac urobil. Živnosť nemá od roku 2011, on svoje IČO nepovedal. Zamestnankyňa odporcu sa ho ešte pýtala, či to chce na podnikanie, či chce v podnikaní pokračovať. Na to jej odpovedal, že nie, lebo v skutočnosti nepodnikal, volali ho raz za mesiac na 2 týždne a na peniaze čakal ďalšie 2-3 mesiace. Pýtala sa na manželku, či je zamestnaná alebo nie, pýtala sa aj na deti. Pýtala sa ho to vtedy, keď vypisovala zmluvu. Viac údajov sa ho nepýtala, nepýtala sa ho ani na IČO, ani v akej oblasti podniká, IČO jej nemohol dať, lebo ho naspamäť nevie. Po vypísaní údajov mu zamestnankyňa odporcu povedala, aby poľ hodinu počkal, že ide vybrať peniaze na poštu. On ju čakal pred budovou. Keď išla popri ňom, tak mu povedala, že o 10 minút môže prísť. Keď prišiel, tak mu odovzdala sumu 500 € a keď mu peniaze odovzdala, tak hneď musel odporcovi zaplatiť prvú splátku, tak ju išiel zaplatiť hneď na poštu a takisto vyplatil Slovenskú sporiteľňu. Hneď, ako mu odovzdala peniaze, tak mu dala podpísať aj zmluvu o úvere, ktorú si prečítal. Pokiaľ je tam uvedené IČO, tak on si ho nevšimol a zmluvu podpísal. Keď tieto veci vyplatil, išiel domov, po mesiaci zaplatil prvé dve splátky, potom to zase s financiami bolo horšie, keď nerobil. Potom asi dvakrát splátku nezaplatil. Telefonicky mu oznámili, že ak nezaplatí, tak ho dajú na súd. Tak im povedal, že nemá toľko peňazí, aby mohol celú sumu vyplatiť, či by sa to nedalo na splátky. Povedali mu, aby doniesol 80 €, preto bol znovu pred ich budovou v Partizánskom. Tam urobil chybu, keď zamestnankyni v kancelárii odovzdal sumu 80 €, ale nič nepodpísal. Ona si len na taký papierik napísala 80 €, išlo o tú istú osobu, ktorá s ním spisovala zmluvu. Potom sa situácia opakovala, keď mal peniaze, tak im vyplatil splátku podľa možnosti. Potom mu začali domov chodiť listy, telefonovali mu, že má v určitej lehote zaplatiť. Chceli čiastky ako 4300 €, teda toľko, čo si ani nepožičal, vždy inú čiastku. Nemohol to uniesť a začal na tom pracovať on. Z požičanej sumy 500 € zaplatil prvú splátku, potom dlh voči SLSP a po zaplatení tohto všetkého domov doniesol asi 120 €, lebo sa zastavil ešte na nákup. Zvyšok dal manželke, ktorá zaplatila ďalšiu splátku úveru. IČO im nedával, lebo do telefónu mu nepovedali, aby si ho vzal so sebou, on by musel telefonovať manželke, aby mu ho povedala, ale jej netelefonoval. Je jeho nepozornosť, že si v zmluve nepozrel, že je tam IČO. Keď mu dali peniaze, bol šťastný, že má aspoň niečo, je to jeho chyba, že si to poriadne nepozrel a podpísal to. Pokiaľ ide o účel pôžičky, tak zamestnankyni odporcu povedal, že peniaze potrebuje na splatenie iného úveru, iný účel pôžičky jej neudával. O podnikaní hovoril v tej súvislosti, že im to nejde, že nemá z toho príjem. Ešte stále mu z tejto spoločnosti vyvolávajú, on im požičanú sumu 500 € už vrátil, len im nevrátil úroky, ktoré od neho žiadajú. Správy od nich, aby zaplatil 3800 € resp. 4300 € má v telefóne.

5. Z písomnej odpovede žalovaného z 15.06.2015 vyplýva, že veriteľ nie je povinný dokazovať, na čo v skutočnosti boli finančné prostriedky použité, dlžník sa totiž pri podpise zmluvy zaviazal, že si úver berie za účelom podnikania, čím uviedol podľa jeho výpovede veriteľa do omylu. Zároveň prehlásil, že bol oboznámený a rozumie obsahu zmluvy, jeho argumentácia, že si zmluvu prečítal len tak letmo nie je pádnym argumentom, že išlo o spotrebiteľský úver, nakoľko si vzal peňažné prostriedky na vyplatenie iného úveru. Silná potreba dlžníka ho viedla k prílišnému sústredeniu sa na rýchle peňažné obohatenie bez toho, aby si dôkladne prečítal, čo podpisuje. Poskytovateľ obchodnej služby by určite neodpočítaval čas, v rámci ktorého by sa dlžník oboznamoval s obsahom zmluvy a jej časti. Ide o neochotu zo strany dlžníka dôkladne čítať dokumenty, ktoré podpisuje. Klient pri braní úveru uviedol, že je živnostník, o čom svedčí listina, ktorá sa podpisuje pri braní si úveru, a to overenie klienta. Okrem iného mohol vypísať tlačivo, ktorým sa poskytujú úvery spotrebiteľom. Namiesto toho však úver bral ako fyzická osoba - podnikateľ a uviedol sa pod IČO-m, a nie rodným číslom, čo dokazuje, že o spotrebiteľský úver nejde. K zmluve boli pripojené na tej istej listine, opačnej strane Všeobecné obchodné podmienky, kde je taktiež uvedené, že sa Zmluva o úvere uzatvárala podľa Obchodného zákonníka.

6. Zmluva o úvere má povahu zmluvného formulára, v ktorom je žalobca označený obchodným menom (ktoré je zhodné s jeho menom a priezviskom), identifikačným číslom a miestom podnikania (ktoré je zhodné s miestom jeho bydliska). Zmluvný formulár obsahuje vopred predtlačené vyhlásenie dlžníka,

že sú mu finančné prostriedky poskytnuté na výkon podnikania. Toto vyhlásenie sa nachádza v graficky oddelenej časti zmluvy, v ktorej sa okrem vyhlásenia nachádza aj údaj o výške poskytnutého úveru, výške dohodnutého poplatku, celkovej čiastke na zaplatenie, počte a výške splátok a splatnosti prvej splátky. Vyhlásenie nie je žiadnym spôsobom oddelené od ostatného textu tejto časti zmluvy. Miesto na podpis je umiestnené tak, že ľahko možno nadobudnúť dojem, že ide o vyjadrenie súhlasu s výškou úveru a s podmienkami jeho splatnosti a prehládnuť, že v rovnakej časti zmluvného formulára je umiestnené aj prehlásenie o účele poskytnutia finančných prostriedkov. Žalovaný ako dôkaz o podnikateľskom (výlučne obchodnoprávnom) charaktere zmluvy označuje práve vyhlásenie dlžníka v zmluvnom formulári. Okrem toho má nespotebiteľský charakter zmluvy preukazovať aj listina, ktorú mal dlžník podpísať pri žiadaní o úver, ako aj možnosť urobiť iné vyhlásenie o účele poskytnutia úveru, a to na výkon zamestnania alebo na iný účel. Naproti tomu žalobca tvrdí, že odporcoví, resp. jeho zamestnankyni nikdy netvrdili, že peniaze potrebuje na výkon podnikania a skutočný účel, na ktorý peniaze potreboval (splatenie iného úveru) zamestnankyni odporcu uviedol. Vyhlásenie vo formulári o účele poskytnutia prostriedkov podpísal, ale jeho obsahu nevenoval žiadnu pozornosť. Žiadnu listinu podpísanú žalobcom pred uzavretím zmluvy, preukazujúcu, že žalobca vyhlásil, že zmluvu uzatvára v rámci výkonu podnikateľskej činnosti žalovaný nepredložil, ním predložená listina preukazuje len tú skutočnosť, že overoval pomery žalobcu v dostupných registroch, okrem iného aj v živnostenskom registri. Formulár zmluvy neobsahuje ani možnosť označiť iný účel poskytnutia finančných prostriedkov ako na výkon podnikania, hoci odporca tvrdí, že takú možnosť obsahuje. Vloženie vyhlásenia o účele poskytnutia finančných prostriedkov zo zmluvy o úvere, ktoré malo svedčiť o poskytnutí úveru na výkon podnikania spotrebiteľa bez reálneho stotožnenia predmetu podnikania a zistenia, aký konkrétny súvis s týmto predmetom podnikania má uzatvorenie konkrétnej zmluvy, nemožno považovať za dôkaz o nespotebiteľskom charaktere zmluvy. Žalovaný nepreukázal, že ho žalobca ako dlžník žiadal o poskytnutie úveru na výkon podnikania, ani nepreukázal, že by žalobca tvrdil a preukazoval pred uzatváraním zmluvy, že je podnikateľom. Jeho tvrdenie, že bol uvedený žalobcom do omylu ohľadom účelu poskytnutia finančných prostriedkov teda v konaní preukázané nebolo. Naopak, z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný sám, bez súčinnosti žalobcu, z dostupných informačných systémov zisťoval, či je žalobca podnikateľom a na základe toho vopred pripravil pre navrhovateľa na podpis zmluvný formulár, v ktorom bol označený žalobca ako podnikateľ a účel poskytnutia finančných prostriedkov na výkon podnikania, a to bez zistenia skutočného účelu poskytnutia finančných prostriedkov. Použitý zmluvný formulár napokon ani miesto na uvedenie skutočného účelu použitia finančných prostriedkov neobsahuje. Takýto postup veriteľa možno považovať za postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti v spotrebiteľskej zmluve a za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj za zakázané konanie v zmysle § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný tvrdí, že oblasť predmetu jeho podnikania (tzv. „rýchle pôžičky“) mu neposkytuje žiaden čas na preukazovanie pravdivosti zmluvných vyhlásení klientov, avšak to ho nezaväzuje povinnosti konať pri uzatváraní zmlúv s odbornou starostlivosťou. Žalovanému nič nebránilo pred uzavretím zmluvy od žalobcu zistiť konkrétny účel využitia finančných prostriedkov z úveru a tento účel v zmluve uviesť. Ak tak neurobil, musí znášať následky v podobe dôkaznej núdze pri posudzovaní spotrebiteľského alebo nespotebiteľského charakteru zmluvy.

7. Predmetom zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru, ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. Takáto zmluva musí obsahovať údaje v zmysle § 9 ods. 2 citovaného zákona. Ak v zmluve chýba niektorý z údajov podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 citovaného zákona, nemá to za následok neplatnosť zmluvy o úvere, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným neobsahuje označenie druhu spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 1 písm. a) cit. zák.), termín konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 1 písm. f) cit. zák.), úrokovú sadzbu úveru (§ 9 ods. 1 písm. i) cit. zák.), ročnú percentuálnu mieru nákladov (§ 9 ods. 1 písm. j) cit. zák.) a priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. y) cit. zák.). Neuvedenie čo i len jednej z uvedených náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok vznik nevyvrátiteľnej domnienky o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Keďže zmluva uzavretá medzi účastníkmi tieto údaje neobsahuje, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

8. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 142ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal náhradu trov konania, ktorej výšku špecifikoval podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

9. O poplatkovej povinnosti žalovaného rozhodol podľa ustanovenia § 2 ods. 2 prvej vety zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Žalobca bol oslobodený od poplatkovej povinnosti ako spotrebiteľ podľa § 4 ods. 2 písm. za) citovaného zákona, v konaní bol úspešný, preto je povinný zaplatiť súdny poplatok žalovaný vo výške určenej podľa pol. 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov.

10. Proti tomuto rozsudku žalovaný podal včas odvolanie. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Deklaroval uplatnenie odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. d), § 205 ods. 2 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

11. V odôvodnení svojho odvolania uviedol, že dňa 02.02.2011 uzatvoril žalovaný ako veriteľ s dlžníkom Zmluvu o úvere č. 306000778. Dlžník vystupoval a uzatvoril zmluvu o úvere ako FO - podnikateľ a uviedol svoje IČO: 45483680. Nie je preto možné aplikovať na zmluvu o úvere ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, keďže o spotrebiteľa v tomto prípade nejde. Zmluva o úvere sa posudzuje podľa Obchodného zákonníka, nakoľko bola uzatvorená medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Vzťah Obchodného a Občianskeho zákonníka je založený na subsidiárnom základe, čo znamená, že Občiansky zákonník je vo vzťahu k Obchodnému zákonníku všeobecným a podporným právnym predpisom. Kombinácia oboch právnych predpisov má niekoľko rovín:

1. vzťahy, ktoré v Obchodnom zákonníku nie sú upravené vôbec,
2. vzťahy upravené tak v Obchodnom, ako aj Občianskom zákonníku
3. vzťahy, ktoré v Občianskom zákonníku nie sú upravené vôbec,
4. vzťahy, ktoré sú upravené v Občianskom a čiastočne aj v Obchodnom zákonníku.

Nakoľko dlžník nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Vzájomný právny vzťah účastníkov konania je teda obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec namieste. Zmluva bola uzavretá v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Okrem iného nie je možné aplikovať ustanovenia, ktorými sa žalobca ohrádza, nakoľko zmluva bola uzatvorená v čase, keď podľa Obchodného zákonníka sa zmluva považuje za absolútny obchod, a preto nie je možné na ňu aplikovať iné predpisy, ako Obchodný zákonník. Žalobca v Zmluve o úvere výslovne prehlásil a svoje vyhlásenie potvrdil osobitne svojím podpisom, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania. V Zmluve o úvere a Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru žalobca vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom Zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru) a že nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Úver si dlžník vzal za účelom podnikania, čím bol vyňatý spod pozitívneho vymedzenia pojmu spotrebiteľ. O spotrebiteľa ide jedine v tom prípade, ak si vzal úver na osobnú potrebu, a teda nie na účely podnikania, povolania, či zamestnania. Nakoľko žalobca nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. S poukazom na vyššie uvedené sa nestotožňuje ani s rozhodnutím súdu o náhrade trov konania, nakoľko vo veci ešte nebolo vydané právoplatné rozhodnutie a stále žalovaný trvá na tom, že v prípade nejde o spotrebiteľa.

12. Žalobca využil svoje právo na písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaných. Navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny a súčasne žiadal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 87,73 eur.

13. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

V zmysle intertemporálnej úpravy v ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Vzhľadom na citovanú intertemporálnu úpravu, ktorá znamená okamžitú aplikovateľnosť predpisu, krajský súd ako súd odvolací, prejednal odvolanie strán sporu podľa CSP, jeho ustanovení v § 355 a nasl.

14. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

15. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1).

16. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383).

17. V zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP, na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

18. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak neboli splnené procesné podmienky, a podľa písm. b) ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

19. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V CSP sú v druhej hlave upravené spory s ochranou slabšej strany, medzi ktoré podľa dielu prvého patria aj spotrebiteľské spory, čím sa legislatívne upravili vo vnútroštátnom procesnom predpise princípy Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v znení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011.

21. Odvolací súd preskúmaním veci podľa vyššie uvedených zásad - body 13. až 120., dospel k právnomu záveru, že rozsudok okresného súdu ako súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny. O odvolaniach strán rozhodol bez nariadenia pojednávania, pretože nebolo potrebné zopakovať dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

22. Okresný súd sa vo svojom rozhodnutí vo veci samej vypořiadal správne so všetkými právne významnými skutočnosťami z hľadiska procesného, ako aj hmotnoprávneho, jeho rozhodnutie je úplné a presvedčivé, preto v zmysle citovaného ustanovenia § 387 ods. 2 CSP sa odvolací súd v celom rozsahu identifikoval s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Súčasne na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu, k obsahu odvolania žalovaného považuje za potrebné uviesť nasledovné:

23. Žalovaný uplatnil vo svojom odvolaní odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom skutkovom a právnom závere (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. - teraz § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), a to v otázke, či právny vzťah založený zmluvou o úvere je spotrebiteľským vzťahom.

Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 132 O.s.p. (teraz § 191 CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

24. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie.

25. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

26. V prejednávanej veci žalovaný neuplatnil kvalifikovane odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnom skutkovom a nesprávnom právnom závere okresného súdu.

27. Sporové konanie sa spravuje predovšetkým prejednávacou zásadou, to znamená, že dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno budú znášať strany sporu. Nesplnenie dôkaznej povinnosti ohľadom vlastných tvrdení má za následok procesnú zodpovednosť, ktorá sa navonok prejaví vo forme negatívneho rozhodnutia pre pasívnu stranu sporu.

28. V prejednávanej veci žalovaný z obsahu výpovede žalobcu zo dňa 02.06.2015, ktorý mu bol doručený, získal vedomosť o skutkových tvrdeniach žalobcu, že totiž úver bral na zaplatenie úveru v Slovenskej sporiteľni, teda jeho vôľa nebola uzatvárať podnikateľský úver, ani ho obchodná zástupkyňa žalovaného o tom neinformovala. Aj napriek týmto skutkovým tvrdeniam žalobcu, žalovaný neprodukoval žiadne dôkazy na preukázanie, že išlo o podnikateľský úver, i keď v tomto smere má dôkaznú povinnosť on. Žalovaný sa obmedzil na písomné vyjadrenie vo veci, v ktorom o. i. poukázal na žiadosť o poskytnutie úveru ako listinný dôkaz, ktorý napokon produkoval aj samotný žalobca. Za týchto okolností, z listinných dôkazov a výsluchu žalobcu okresný súd správne uzavrel, že v skutočnosti, napriek formálnemu údaju v listinných dôkazoch, strany sporu uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pre ktorú platia ustanovenia o spotrebiteľskom práve, poskytujúce ex offio zvýšenú ochranu slabšej zmluvnej strane (spotrebiteľovi) zo strany súdu.

29. Na svoje správne skutkové závery aplikoval a interpretoval okresný súd správnu právnu úpravu regulujúcu spotrebiteľské úvery (zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), keďže z dokazovania zistil, že zmluvou o úvere bol založený spotrebiteľský právny vzťah (§ 52 Občianskeho zákonníka).

30. Právna úprava v ustanovení § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. určuje taxatívne náležitosti úverovej zmluvy, ktorých absenciu sankcionuje podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona bezúročnosťou úveru a bez poplatkov.

31. V prejednávanej veci je preukázané, že strany sporu uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá však nemá náležitosti, ktoré vyžaduje zákon, preto je správny právny záver okresného súdu podľa § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona, že úver, ktorý poskytol žalovaný žalobcovi je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský úver, ktorý je bezúročný a bez poplatkov.

32. V odvolacom konaní mal žalobca plný úspech, preto mu bola proti žalovanému priznaná náhrada trov odvolacieho konania vo výške 87,73 eur, ktoré spočívali v nákladoch na právnu službu advokáta (1 úkon - vyjadrenie k odvolaniu 64,53 eur + paušálna náhrada 8,58 eur + 20% DPH 14,62 eur - § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.).

II.

33. Okresný súd ako súd prvej inštancie uznesením zo dňa 20.01.2016, č. k. 4C/54/2016-70 uložil žalovanému zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh doručovaných účastníkom, ak bolo podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona, ktorý je 3 eurá. Poplatkovú povinnosť uložil žalovanému podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov.

34. Proti tomuto uzneseniu žalovaný podal včas odvolanie. V odôvodnení svojho odvolania uviedol, že nesúhlasí s uložením poplatkovej povinnosti, pretože uloženie tejto povinnosti nemá oporu v zákonných normách. Citoval poznámku k položke č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb., v zmysle ktorej v prípade podaní urobených elektronickými prostriedkami podpísaných zaručeným elektronickým podpisom, súd vyhotoví potrebný počet rovnopisov a ich príloh bez toho, aby žiadal náhradu vecných nákladov podľa § 42 ods. 3 O.s.p. Žiadal preto uznesenie okresného súdu zrušiť.

35. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 65 a § 66 Civilného mimosporového konania (ďalej len „CMP“) bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP z nasledovných dôvodov:

36. Predpokladom uloženia poplatkovej povinnosti v zmysle položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, je vyhotovenie rovnopisu

podaní a ich príloh, ktoré tvoria súdny spis, ak bolo podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísaným zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona.

V poznámke č. 1 k uvedenej položke je uvedené, že v prípade podaní urobených elektronickými prostriedkami podpísaných zaručeným elektronickým podpisom súd vyhotoví potrebný počet rovnopisov a ich príloh bez toho, aby žiadal náhradu vecných nákladov podľa § 42 ods. 3 O.s.p., teraz § 125 ods. 3 CSP.

37. Poplatková povinnosť podľa zákona č. 71/1992 Zb. uložená podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu poplatkového zákona, nie je identická s vecnými nákladmi, ktoré má na mysli § 125 ods. 3 CSP (predtým § 42 ods. 3 O.s.p.), pretože v prípade vecných nákladov ide o náhradu trov, ktoré oprávňujú štát za vynaložené vecné náklady v prípade vyhotovenia kópií podaní, ktoré neboli dodatočne predložené v potrebnom počte (to neplatí pri autorizovanom elektronickom podaní, kde sa platí súdny poplatok podľa citovanej položky 20 a Sadzobníka súdnych poplatkov).

Z uvedených dôvodov odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).